Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter:	Claussen, Sophus
Titel:	Udrag fra DEN GAMLE HAVN
Citation:	Claussen, Sophus: ”Sophus Claussens lyrik Bd. 7: Titania holdt bryllup. Hvededynger”, i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens lyrik Bd. 7: Titania holdt bryllup. Hvededynger*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 202. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen09val-shoot-idm140624411883536/facsimile.pdf (tilgået 18. april 2024)
Anvendt udgave:	Sophus Claussens lyrik Bd. 7: Titania holdt bryllup. Hvededynger

DEN GAMLE HAVN

Loddet er kastet. Vi sætter vor Baad
sindig med Kurs over Havet
hjem til et gammelt, besynderligt Land,
der ligger bag Bølger begravet.

Søen gaar højt. Paa stejlende Skyer
nu Stormens Ryttere stiger,
styrter mod Havet med stor Staahej,
besprøjtet af Havdybets Piger.

Sorte Hætter har Bølgerne paa,
de friske Najader sig vælter,
snart under Maske og snart uden Skjul
skumhvidt med løste Bælter.

Stormen kysser hver Bølgemund,
men intet Tegn til Forsoning,
én Najade faar flænget sit Skørt,
en anden har traadt i sin Skoning.

Bølgen viser sit skummende Bryst
og kan sig ej længer skjule.
Kongeligt er her. Jeg længes selv
efter min Dronning i Thule.

*

Sort og lav er den Havneplads
og mørk og tumlende Stranden,
alt er til Pas for de Søndagsfolk,
som ærgrer sig over hinanden.

Regnen slaar over Bro og Brædt
og over de stridige Nakker.
Regnen flyder om utætte Sko
og fylder de begede Smakker.

Saadan gaar de lidt ældede her
og i den traurigste Gangart,
mange Sjæle med stolt Begær,
som fordum styred paa Langfart.

Regnen springer paa Havnens Vand,
de standser med raadvilde Tanker
snart ved en rusten Fortøjningsring
snart ved det rustrøde Anker.

Regnvejret mørkner en Dynge Sand,
som ligger ved Bolværkets Ramme,
skinnende hvidt det bragtes en Dag
hertil af Sandmandens Pramme.

*

Skøn og hvid som en lysende Fragt
af Havsand, der glimrer i Solen,
saadan blev Bruden sin Bejler bragt
og smilte i Brudekjolen.

Solen skinned paa Sø og Strand
og Vinden i Rigningen fløjted,
Tidselblomster og Marehalm
nikked bag Bølgesprøjtet.

Klokketoner som Planker af Malm
tværs gennem Ætheren trænger
og melder det højt, at den Frøken fra Næs
vil ej være Jomfru længer.